

mandsværk, hvis dette skal være Statsræson, at sætte Ordene: *Credo quia absurdum sum.*

Men Haand i Haand med den militærpolitiske Grundbetragtning gaar en udenrigspolitisk Grundbetragtning af ikke mindre ensidig og ikke mindre absurd Karakter. Afrustningspolitikken og den socialdemokratiske Udenrigspolitik staar i nøje Forbindelse med hinanden, de svinger om hinanden som to Kloder, og Særkendet for Udenrigspolitikken er det samme som for Militærpolitikken: højt hævet over Tid og Sted, højt hævet over den historiske Udviklings Omskiftelighed og de politiske Begivenheders Forandringer. Kun dette ene til Betyggelse af Danmarks nationale Sikkerhed: de største mulige Indrømmelser, den størst mulige Eftergiveness overfor Tyskernes ensidige Interesser og Synspunkter, paa det nationale Omraade ikke mindre end paa det handelsøkonomiske.

Vi har jo set meget grelle Eksempler paa Ensighedheden i denne Politik Gang efter Gang. Jeg vil ikke blot nævne Aarene før Krigen, for da var der god Ræson i det, til Dels ogsaa de første Aar under Krigen. Men efter Krigen, i samfulde 6 Aar, er det den samme Politik, der Gang paa Gang er blevet fulgt, men grellest og mest forbløffende fra den socialdemokratiske Regerings Side. Jeg behøver blot at nævne, at Spørgsmaalet om det danske Mindretals Behandling i Sydslesvig først efter 6 Aars Forløb antydningvis har fundet en Ordning, men ingenlunde en virkelig klar, retfærdig og udtømmende Ordning, og at denne Ordning skyldes ikke den danske Regering og ikke de Stormagter, af hvilke den danske Regering modtog Slesvig den 5. Juli 1922, og som i Overdragelsesdokumenterne udtrykkeligt havde forbeholdt sig ved særlige Overenskomster, hvorpaa Tyskland og Danmark og de allierede Stormagter skulde underskrive, at søge ordnet ethvert Spørgsmaal af økonomisk og finansiel Art og „notamment de nationalité.“ Det er ikke sket ved den danske Regerings Mellekomst, heller ikke ved Tysklands Imødekommenhed overfor Danmark, men det er hovedsagelig sket ved en Tale, den italienske Premierminister har holdt i Rom om Tysklands Unladelighed af at varetage de Forpligtelser overfor nationale Mindretal, som Tyskland gjorde Krav paa overfor Italien.

Jeg er enig med den højtærede Regering i, at Danmark befinder sig i en særlig Stilling, men det er en særlig Stilling, som drager ganske modsatte Konsekvenser efter sig af

dem, som de ærede Regeringspartier drager. Hvad er det nemlig, som giver Danmark en særlig udenrigspolitisk Stilling? Det er dette, at Danmark efter Krigen af de sejrende Magters Haand modtog et stort Landterritorium fra den Stat, som var besejret, mod denne Stats Villie, i Strid med den Ordning, den ønskede, og i samfulde 6 Aar mod dens stadig gentagne Protester fra officiel Side. En saadan Handling: Modtagelsen af et saadant Land, er ikke en neutral Handling; det er en Handling, som giver Danmark en storpolitisk Særstilling, og man skulde tro, at i Betragtning af denne storpolitiske Særstilling og de storpolitiske Konsekvenser, som dette Forhold nødvendigvis maa føre med sig, vilde den danske Regering til enhver Tid lade sig det være magtpaaliggende at varetage to Hensyn: paa den ene Side stadig at staa sig bedst muligt med de Magter, som havde overdraget Danmark dette Territorium, og paa den anden Side at føre en tilbageholdende og forsigtig Politik i Forholdet til den Stat, som dette Territorium var fravristet.

Men vi har i de allersidste Dage set det mærkværdigste Udslag af den socialdemokratiske Udenrigspolitik. Jeg sigter her til den Holdning, som Danmark har indtaget i Genève i Spørgsmaalet om Folkeforbundsraadets Udvidelse ved Tysklands Indtræden. Der er Forholdet jo det, at den danske Regering, efter at dette Spørgsmaal i længere Tid havde været under udenrigspolitisk Drøftelse, saaledes at der var Tid til at tage Standpunkt, sluttelig bestemte sig til at sige god for det tyske Synspunkt, som ogsaa støttes af Sverige, det mest ensidige Synspunkt med Hensyn til Folkeforbundsraadets Udvidelse, som overhovedet tænkes kan. Det tyske Synspunkt, som støttes af Sverige, gaar nemlig som bekendt ud paa dette ene, at Folkeforbundsraadets kun maa forøges med eet Medlem, og dette Medlem skal være permanent Medlem, og dette permanente Medlem skal være Tyskland. Det er det Synspunkt, den danske Regering gennem sin Delegation i Genève officielt har støttet. Der har været mangfoldige andre Synspunkter med Hensyn til Raadets Udvidelse fremme, baade før Mødet begyndte og nu under Mødet. Der har baade været Tale om at udvide Antallet af permanente Medlemmer ved denne Lejlighed og om at udskyde Spørgsmaalet om Udvidelsen med permanente Medlemmer til September-Sammenkomsten, og der har været Spørgsmaal om at udvide Antallet af valgte Medlemmer. Naar der